

Periòdic il·lustrat que sortirà, almenys, dues vegades al mes. - Preu: 20 cèntims.

El fracàs reaccionari

—Després que ho tenim tan ben cuinat, ara ho tenim d'abandonar a les esquerres?
—Em rento les mans dels disbarats que puguin cometre aquests descamisats...

(A continuació es va fer una subscripció per a comprar-li una tovallola.)

AVIAT ELECCIONS

UN reguitzell de despeses estrafalàries i inútils que llimen continuament l'esquena del pobre ciutadà; Còdigs i Lleis a dojo molt ben pensades i millor escrites, però que no s'apliquen i d'altres d'abusives, draconianes i troglodites que s'apliquen al peu de la lletra; milers i milers i milers de funcionaris en actiu i passiu, habillats amb totes les coloraines imaginables, que no fan res, que no serveixen per res, completament olles, amb sous magnífics, amb massatge i fricció diàries, que ens honoren estampant cada mes, amb estilos extras a les seves manicurades mans, toves i netes, llurs signatures dessota el corresponent rebut de la nòmina. Altres milers (potser no tants com els primers!) que per viure tristament, alimentant-se amb trossets del clàssic bacallà i vestint velles calces apedassades, els hi cal treballar moltes hores, desafiar les inclemències del temps i les nombroses contrarietats de la vida i de la família sense poder-les atendre la majoria de les vegades, per arribar a vells pobres i gamats, cansats de produir tota la vida per aquest Estat paternal, equitatiu i justicier. (?)

Ni aquells Còdigs ni Lleis que no s'apliquen (horari legal, jornal mínim, higiene de tallers i fàbriques, edat reglamentària del treball, subsidis, instrucció gratuïta i obligatòria, peritació de lloguers, etc., etc.) ni tots aquells milers i milers que cobren per vetllar per l'ordre i per la justícia, pel benestar i per la bona administració, ni totes les juntes i juntetes ni patronats ni comités, no són cap arma ni cap garantia per capgirar les oligarquies nocives, per aturar els abusos dels que viuen d'esquena i a l'esquena del treballador, per corregir les lleis i purificar les costums.

* * *

Eleccions. Voluntat popular. Sufragi universal. Vots són trumfos.

Canvi d'homes inútils a les Corporacions per homes de capacitat.

Ciutadà; obrer: s'acosten eleccions. És la única arma legal que, pel moment tens a mà. Serveix-te'n Excusar-te del sagrat dret de votar, sempre i quan hi hagin les garanties suficients, o vendre't el vot, són els dos actes més baixos, més indignes i més contra de tu mateix que pots cometre.

Reflexiona. No votar o prostituir la ciutadania venente el vot, són dues coses que et treuen el dret a queixar-te mai més dels abusos i de les malifetes que cometin contra teu. Si ets major d'edat has de saber escollir els homes que compreguin els teus interessos i defensin els teus problemes.

Votar és acomplir l'acte de major responsabilitat cívica. Aprofita'l quan es presenti i pensa on seríem si sempre el poble hagués votat com un sol home sense claudicar ni vendre's com un pobre ruc de fira.

VISTURÍ

La simpàtica estanquera gironina, tal com l'ha vist el nostre dibuixant.

Pel Carnaval passat vàrem tenir el gust de veure-la a la nostra ciutat i volguts amics nostres varen fer-li els honors ballant-hi algun fox-trot.

Desitjaríem de cor que tornés ben aviat—nosaltres l'esperem sempre amb els braços oberts.

Visions Empordaneses

Una nit a Figueres

Quan estava acabant els fassols amb suc que em serviren a l'Hotel, se'm va presentar un jove, simpàtic en extrem, i em digué:

—Vos sou l'enviat del humorístic periòdic «EL DESPERTADOR»?

—Pel que us pugui servir—li vaig contestar.

Varem encaixar; el vaig convidar i va dir-me que d'aquesta menja a casa seva n'hi donaven tot sovint.

—Home, xoqueu-la; a mi em passa el mateix. Però com comprendreu un servidor és molt vergonyós i per això me'ls vaig empassant.

—Afanyeu-vos—va dir-me—que no seríem a temps de veure el començament de la festa, que us asseguro és interessant, doncs d'altra manera no en podríem ballar ni un.

—Heu fet bé de venir-me a buscar aeí, doncs del contrari em penso que no hauria vist res. Veleu aquesta minyona que em mira? Doncs, creieu no hi ha necessitat que li demaneu més salsa, en porta tanta existència en els seus dintres que em sembla no la deu acabar ni en el dia de la festa major.

—Sou molt enamoradís—em digué.

—Molt, però molt: Figureu-vos que per a veure-la més sovint, en aquest moment ja m'he menjat un plat de barra. Ara que tinc un dubte; no sé si em mira per haver-la castigat tant, o bé pel tip de pa que m'he fet. Mireu, a propòsit; ara ve cap ací.

—Està servit?

—Com vol que estigui servit, bella culinària!

—Que m'ha dit, ara?

—Culinària! Si; repeteixo.

—Ha ja: Ja el comprenc. De moment ho havia entès d'una altra manera; veurà com que de l'altre no m'en falta, gràcies a Déu.

—Si, reina, si; porti'm més pa i després... després li vull dir una cosa.

—Que vol dir-me?

—Que... em torni a portar més pa.

I, amb un riure franc de tramontana, va allunyar-se.

Esteu molt de broma—va dir-me el recomanat.

Home—li vaig dir—per això figuro en el cos de redacció de «EL DESPERTADOR».

I després de *castigar-la* fins que els ulls em feren mal, i de dir-li cin centes vegades simpàtica, bufona, reina, vi reina, super-reina i no sé quantes coses més, ens varem encaminar, tot xano xano, el meu amic i jo (doncs tots nosaltres pel francs que som, ens fem desseguida amics per les butxaques) cap al «Jardí».

Si hagués de descriure fil per randa, detall per detall, tot el que vaig veure, vaig tocar i vaig admirar, hauríem de fer un número extraordinari.

Així és, que només us diré el més important d'aquella memorable vetlla passada a la simpàtica ciutat de Figueres.

A l'entrar en el ball, el meu amic em va presentar un disbarat de nenes, elegants i belles.

—Li presento En ... redactor del periòdic humorístic EL DESPERTADOR.—La senyoreta N.N.

—Tant de gust.

—El gust és meu... etc. etc....

—Miri—em digueren—nosaltres, la veritat, no l'hauríem fet mai d'Olot.

—I doncs, perquè?—Vaig dir-los-hi amatent.

—Ja ho veurà: Li diem això, perquè tot seguit que En Peret ens l'ha presentat, li em mirat els peus, i...

—¡Què!—Vaig dir esverat, venint-me més ràpid que un llampec la idea de que no fessin pudor o bé que, degut a la precipitació al marxar d'aquí, m'hagués presentat amb esperdenyes.

I amb un riure com d'un àngel de mes, em digueren:

—No s'esveri, jove; no n'hi ha per tant. Nosaltres només li em dit per la senzilla raó de que quasi tots els joves d'Olot que coneixem gasten botins.

I, respirant molt fort, al veure que no m'havia ficat de peus a la galleda, vaig contestar:

—Els hi asseguro que no n'he gastat mai.

—Per això, tot seguit ens ha simpatitzat i en prova del nostre efecte, li abandonem els carnets perquè hi apunti els balls que vulgui.

—Bé, bé; no em facin «venir vermell» (a Figueres ho diuen així, i jo sempre al «tanto» per no fer el pagès). Moltes gràcies. Miri; a vostè, perquè fa la cara de ésser molt nerviosa, em farà l'honor de guardar-me un xarles; amb vostè em sembla que ens avindrem en un tango, docs fa la cara de romàntica; a vostè, per morena que és i per la gran dossis de castiç que té, ballarem un xotiç; i per fi, a vostè que és la més jove de colla i per tant tindrà més dalit, em farà la mercè de guardar-me un pas doble.

—I amb mi, que no hi penseu?—Va dir-me En Peret.

—A vos us reservo aquesta sardana que ara toquen.

I fent broma amb aquelles mai prou ponderades nenes figuerenques, per la seva elegància, per l'atraient simpatia empordanesa que porten arretada als dintres, i, finalment, per la seva exhuberant bellesa, anavem passant ràpidament aquelles felices hores de la nit del dijous gras.

Es una festa de les més belles que es fan a la «província» de Girona; tant per la qualitat com per la quantitat.

No cal que us descrigui l'elegància d'elles, doncs bé prou que ho sabeu. Allà les noies es presenten al ball, vestides rigorosament de *soirée*. Es saben arreglar, es saben pintar, hi tenenombra; són elegants per excel·lència.

No fan com rei que compareixen al ball amb brusa i faldilla. I si no, només cal donar una ullada en la «Festa de la Reina de la Bellesa» que es celebrà al Teatre Principal, i em donareu la raó.

I em tornareu a donar la raó, si us dic que a Figueres viuen una vida més moderna que la nostra; que ací encara tenim una mica de regust d'inquisició; i que això que ens passa, *en té tota la culpa el «cloro»*. (?...)

Excuso dir-vos el que em va agradar el caràcter obert dels figuerencs, que vaig dir al meu amic si en el ball hi havia cap agent de la Funerària.

—Que us fa mal? Que no us han probat les monges?

—No home, no: Em trobo estupendament bé. Feu me la mercè de presentar-me'l per a poder-li fer un encàrrec.

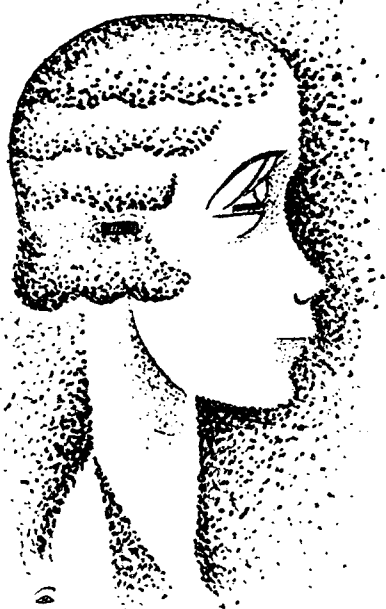
—Com volgueu—em digué—però suposo que que m'explicareu el cas, doncs vertaderament em teniu intrigat.

Va presentar-me'l i varem fer tracte. Acordarem que m'adquiriria un nínxol

—De quin cementiri el voleu— va dir-me.

—Home, això és un compromís; ja us ho escriuré.

MIRINIUS

Pel Carnaval recorreguerem totes les sales de la nostra ciutat.

Entrar al «Centre Obrer» i quedar sorpresos per la ingènua rialla i posat angelical d'aquesta róssa, de la primera volada, fou tot u.

Compti aquesta bellesa incipient, als redactors de «EL DESPERTADOR» entre els seus nombrosos admiradors.

La vinguda a Olot de l'Opera Russa

Ja hauran vist els nostres estimats llegidors i no menys volgudes llegidores que és un fet la vinguda a la nostra ciutat de la Companyia d'Opera Russa que tants d'èxits ha assolit arreu on ha actuat. La benemèrita «Associació de Música» ens ho porta, amb aquella elegància, amb què acostumen a fer les coses i per això nosaltres que hem vingut a «despertar», aplaudim amb el nostre entusiasme de jovent xiroi, la iniciativa dels senyors de la Junta, a la qual felicitem per endavant, perquè l'èxit és descomptat a hores d'ara i val realment la pena de subratllar-lo.

Amb aquest estat d'ànim hem cregut convenient fer una mena d'*interview* amb un significat organitzador de l'«Associació de Música» i ens ha dit:

—Podeu assegurar que la data senyalada per aquest esdeveniment és el dimarts dia 14 d'abril i que en realitat es tracta de 70 actors i 30 professors de música, sota la batuta del renomnat mestre rus Slaviansky d'Agrenoff, i que l'obra serà—gairebé segur—«Boris Goudonov». No caldrà que repeteixi les lloances que la premsa n'ha fet arreu on han actuat; és un esdeveniment mai vist a Olot, que es tarà difícil tornar a veure en molt de temps, per l'oportunitat, i pel que fa a la qualitat, ja no cal esmentar-ho; puix que per altra part un empresari, no podria pas fer les condicions ventatjósíssimes en què es dona l'espectacle.

—.....?

—Podeu desmentir que s'exigeixi el pagament de drets d'entrada als socis nous; res més lluny de la veritat. Precisament com que l'interessant en benefici de l'«Associació de Música», és tenir el nombre més crescut possible de socis per a donar bons concerts i alguns més dels que actualment podem gaudir, s'ha obert el que se'n diu un jubileu fins al dia 20 de març, per a inscriure els que desitjant assistir al concert, vulguin ingressar com a socis, als que se'ls considerarà com a falsos del mes de febrer, pel que fa al cobrament de quotes.

—.....?

—La quota mínima és de 250 ptes. mensuals amb dret a 4 invitacions (butaques) i també hi ha la quota d'una pesseta mensual, amb dret a 2 entrades generals, sempre estrictament familiars.

—.....?

—Actualment hi ha 275 socis i confiem que des d'aquest mes arribarem fàcilment als 300. Si fos possible convèncer a molts senyors i alguns obrers més, de manera que s'arribés a 500 socis per exemple, es podrien donar concerts millors i força més dels que ara donem.

—.....?

—El suplement fixat és comptat amb tota justesa, per a reunir les 4.000 pesseres necessàries que junt amb 2.000, reservades per al concert extraordinari per la Junta, fan les 6.000 ptes., que ens cobra la Lliga d'Associacions de Música. Es encoratjador el nombre de localitats demanades, que assegurin l'èxit, de públic, desitjós de no deixar-s'ho perdre, i ens anima per l'encert d'haver-lo decidit.

—.....?

—Amb l'únic fi de complaure tothom, recollim les comandes de localitats per a fer els càlculs necessaris i anar segurs de no preferir cap dret als senyors socis. Fet el recompte s'avisarà el dia en què es començaran a vendre les localitats i tothom podrà anar a cercar-les a mesura del seu gust...

Varem parlar molt més, i convinguèrem que caldria «il·luminar» als senyors que encara no són protectors d'una societat cultural d'aquesta mena, que dona tò i categoria a la ciutat, per medi d'un *tour de force* col·lectiu.

I afegim nosaltres: oi més tinguent en compte que des del punt de vista materialista són els espectacles més selectes i econòmics de que podem gaudir.

CHALIAPIN

El nostre dibuixant en un excés d'imaginació, ha vist, aquesta estimadíssima i sol·licitada dansarina dels nostres salons, en una indumentària fet i fet oriental. Teresina: Dispensi la visió del nostre dibuixant i el nostre atreviment, i compti amb la nostra més sincera admiració.

BORSA DE BELLESA

1	(Granadines Villegas, emissió gran	99 %
1	(Granadines Villegas, emissió petita	102 »
2	Carbones vegetales Lola»	99 »
3	Cinematográficas Postín, «Pilar»	99 »

4	Mines de Sara	99'50 »
5	Perfumes Mónica	110 »
6	Catalina & Elvira Soc. Reunida	201 »
7	Taruta Film	99 »
8	La simpática Xarleston Pilarín	130 »
9	La Productora de Calzados «Lola»	110 »
10	Ciments Roca-Conxa	100 »
11	Pit-aluga Films «Enriqueta»	125 »
12	Hierros & Aceros «Kimeta»	100 »
13	Hierros & Aceros «Mary»	105 »
14	Llomis i foie-gras «Anthony-Eta»	110 »
15	Sweters & Pullovers «Eudald-Inna»	401 »
16	Ferradures D'Ascalç	110 »
17	Tabacos de Filipinas	108 »
18	Companyia Telefònica, Sèrie C-onsol	105 »
19	Companyia Telefònica, Sèrie K-atty	106 »
20	Companyia Telefònic, Sèrie A-angelina	103 »
21	La permanent Carmina, S. en C.	115 »
22	Asfalts i Paviments Masoliver	101 »
23	Constructora de Cajas Pilar	103 »
24	Constructora de Cajas «Mary»	100 »
25	Frr. Crr. a grans pendants de Batet, Línia Montserrat	200 »
26	Frr. Carr. a grans pendants de Línea Altura	125 »
27	Mont Salva H, Sèrie Man-L. T.	310 »
28	Mont Salva H, Sèrie Mary D.	330 »
29	Forges i Falç (Oliver)	210 »
30	Eterns somriures «Lolita»	115 »
31	The Geisha	100 »
32	Coca-teries Paquita	110 »
33	Confecciones Aurèlia	121'25 »
34	Confecciones Rita	140 »
35	Sociedad lechera marca «Carmeta»	399'99 »
36	Cajas de piel de Toro-nell Anita	201 »
37	Loza de Porcelana S. A. «Rosau»	170 »
38	Empresas «Cinaes» (tres sèries)	1000 i 1 »
39	Cacaos i Chocolates Palm-yra	110 »
40	Chapeau chic - Margara	105 »
41	Terrisseria fina «Florinda»	120 »
42	Re poblacions forestals Verges	150 »
43	Miradas serenas «Armengol»	200 »
44	Peluqueries «Ramona»	106 »
45	Explosivos «Massó»	105 »
46	Societat telegràfica (3 sèries)	293'75 »
47	Escultòrica Soy	110 »
48	Manantials de S. Roc «Josefina»	130 »
49	Lecheria «El Buen Vino» emissió «Guideta»	101 »
50	«Panaderias reunidas» marca Dolors	150 »
51	«Lletres reunides» Carmelita	120 »
52	Lecherias marca «Bufador»	105 »
53	Somriures sinòptics «Lolita»	115 »
54	Panyeries angleses «Andorrà»	165 »
55	Extractes «Prunès» (dues sèries)	382'50 »
56	Figurins i Models S. A.	122 »

Comentari a la Borsa

Havia estat decidit suprimir aquesta secció degut a l'immens treball que reporta als nostres redactors, però la infinitat de lletres que diàriament rebem de les empreses damunt esmentades (algunes de les quals reproduïm més avall) ens hem vist obligats, en atenció a les nostres estimadíssimes llegidores, a complaure-les inserint-ho de nou.

Com es pot veure, les cotitzacions han augmentat considerablement d'ençà que En Ventosa és Ministre de Finances. Aquesta quinzena ja s'hi ha conegut força: ha fet molt de vent.

Tot plegat és prou perquè nosaltres ens desvetllem per un afer tan trascendental, que requereix un llarg, minuciós i estudiat comentari.

Prometem fer-ho, doncs, en el número següent.

A continuació transcribim algunes de les lletres rebudes, la majoria de les quals venien redactades en els següents termes:

«Mr. Dollar». Ciutat. Distingit senyor: Li tinc de dir que els últims números de *EL DESPERTADOR* no ens han agradat gots, perquè no hi havia la «Borsa de bellesa» que era per la que el compràvem. Com que vostè és molt «mustelin» confiem que li tornarà a posar. No faci cas de biliblejades (?) i cregui a n'aquesta seva admiradora «que besa su mano» (signava) Maria.

Per l'estil, altres tantes signades amb tot el santoral femení.

Una mostra d'una altra classe de lletra:

«Mr. Dollar». Present. Distingit i simpàtic jove (olè!): La seva tasca en la «Borsa de bellesa» de *EL DESPERTADOR* ha estat molt lloada en el món femení de la nostra ciutat.

Es per aquest motiu que s'ha trobat a faltar últimament i s'ha lamentat la seva desaparició.

En nom propi i en nom d'altres amigues ben distingides, em permeto demanar-li que procuri inserir de nou la «Borsa» esmentada.

En la seguretat de veure'ns complagudes, disposi d'aquestes anònimes amigues. (La signatura, altament agradable per nosaltres, ha passat per la censura del nostre director. Eh, Pere?)

Heu's ací una altra mostra d'estil barroc:

Joves de *EL DESPERTADOR*: Estem molt empipades perquè fa dos números que no sabem a com estem; no pas del mes, sinó de la «Borsa». Els hi tenim de dir que sinó la tornen a fer, no el comprarem mes, i pensi que són dos números de menos (sic). Ara ja ho saben. (Signen). Una bruna i una rossa.

Davant d'aquest cas, què tenim de fer? Una que no podem endevinar-ne la procedència, però ja en parlarem més tard, que diu:

EL DESPERTADOR (quinzenari de broma). Ciutat. Sembla que s'han descuidat de les tretze, és a dir del més interessant per a nosaltres, ja que és la nostra hora. Volem dir, com ja hauran entès, la «Borsa de bellesa», i esperem que li tornaran a posar. Un recau de triquenyes.

Es clar que en mig d'aquestes n'hem rebut d'altres en contra, que les reservem, per bé que suposem no les contrariem gaire al no fer-ne cas. Per altra part, seguim els desitjos de la majoria, com a bons demòcrates, en vista del gran nombre de lletres favorables per a la reaparició.

MR. DOLLAR

Cultura Física

Degut a una malaltia de la pluma del nostre redactor esportiu, no havíem, des de varis dies, pogut servir als nostres intel·ligents lectors, la secció d'esports.

Avui, ja força aliviat de la dolència que ens retenia la pluma inactiva, reprenem la grata tasca de dir-ne unes quantes.

Diumenge passat ens visità una selecció del Badalona i amb aquell frescura, pròpia de gent de mar, ens obsequià amb tres rosquilles que feren les delícies del respectable que aguantant *En Ventosa* s'estava assegut a les còmodes butaques de «tau-l'ons».

Com sigui que els nostres jugadors es queixessin de que els altres entraven massa dur, ens preguntaren si erem de sucre i com que el sucre és dolç, tot va acabar bé i demà hi tornarem (a rebre) ja que ve el Girona (si és que ve) i ningú dubta que es tracta d'un equip molt terrible i immortal.

CURSET ESPORTIU

L'intel·ligent representant de les màquines de cusir, «Singer» (anunci) En Candi Vinyeta, àrbitre del molt il·lustre col·legi d'àrbitres de Catalunya, ha vingut donant des de fa uns quants dimecres, un interessant curset, sobre el reglament de futbol Argenti. No cal dir que no hi hem faltat, ja que els donava al «Cafè dels Nostres» i allà no teníem de prevenir-nos de cap mal enemic.

Gairebé tots els dies hi saludarem bon nombre d'amics

ara el que no poguerem saludar com hauria estat el nostre gust perquè brillà per l'ausència; fou la junta que, com organitzadora valia la pena que hi assistís. Ja n'hi va assistir algú, ja; però nosaltres volem dir en corporació.

Seria molt llarg d'explicar tot el que va dir, ben interessant per cert, però tota vegada que els rotatius locals «El Deber» i «La Traïció» n'han parlat tant extensament i el redactor de «La Publi» va dir que eren curssets polítics, ja no cal dir-ne res més.

El senyor Vinyeta rebé moltes felicitacions.

En Candi Vinyeta, l'intel·ligent àrbitre que ha vingut comentant el Reglament de Futbol Argenti.

Trucades del «DESPERTADOR»

No hi podem fer més, no podem veure els *pollopera* ni amb pintura. Es clar que tampoc voldríem veure aquestes barbes sense afeitar o afeitades d'una setmana ençà. Però entre aquests i aquells hi ha un terme mig que recomanem als nostres amics. Ara, per exemple, s'ha posat de moda portar el barret amb les ales tumbades, estil «Clive Brook» (vegeu «Caras Olvidadas») i resulta que en lloc de capells el que es veuen són perols, perquè n'hi ha cada un que té més mala sombra que els xistos de l'amic Casanova. Sort n'hi ha que ell no porta el barret com aquells altres «dandys» vertadera «cream» del nostre jovent sex-fort.

● Ara que nosaltres ens permetem donar lliçons —que ningú no escoltarà— no estarà de més que diguem el que varem llegir no sabem on, respecte de l'elegància.

Consisteix en anar habillat d'una aital faisó que en travessar una plaça, per exemple, pogueu fer-ho completament desapercebut. Tanmateix no ens veuríem pas en cor de fer-ho creure al simpàtic Manel·la, que pel que anem veient ve a resultar una mena de «mentor» de les exageracions de la moda.

● Sortíem de la «Biblioteca Popular» (no sabríem

nomenar-la d'altra manera) i el nostre company ens fa veure tres nenes en direcció desconeguda. Nosaltres noensem mai malament i com sabem que ell hi enten, li preguntem:

— Que és això?

— Un recau—va contestar.

Un altre dia, a la mateixa hora. eren quatre i allixonats com estavem, varem cuitar a dir a l'amic:

— Fixa't, un Sant Vicens!

● Per aquest procediment podríem citar un recau de cavalls i qui diu de cavalls diu sementals, que són el terror de les nostres damisel·les ingènues, bones noies i extremadament simpàtiques.

Motiu: la preparació d'un llibre sobre «coreografia» que serà la sensació més gran que experimentaran els observatoris sísmics dels mercats amorosos. Ja en parlarem més tard!

● Anita! Li assegurem sincerament que la frescor de la seva rialla ens té boca-badats i corpesos de tal manera que ens veuríem amb cor de recitar-li la «dècima», si no fos que tenim por de rebre.

● No ens agraden les cartes però sentim anomenar molt això de «pocker» «full» «escala» «projecte» etc.

Per consegüent faríem un projecte fàcilment amb En Solé, En Serra, l'Ahumada i un de ca l'Arnús.

Un pocker ideal seria per a nosaltres «Elèctriques Simon». «Hierros y Aceros Mary» «Mont-Salva H, serie Mary D.» i «Cinaes» (petita).

El «ful» el guardarem pel número vinent i com que tenim molta sort confiem fer-lo de dades.

● El Carnaval deixà un cansament, que n'hi ha que tarden molts dies a refer-se.

Aquells dies tothom llençà confetti i boles amb una alegria que encanta, però quan ve l'hora trista (la de pagar) els que han fet l'home no ho volen haver fet i els que han de pagar fan unes cares més estirades que els empleats de l'Estat a fi de mes.

Si no fos que la senyora Prudència, ens aconsella, en diríem cada una, que seria el *despimporren*.

● Al regiment d'Àsia de Girona, fan uns caporals d'allò que se'n diu el més castiç que hi ha entre els sorges. Per això és de suposar que En Manel·la aviat marcarà de galons vermells així com el simpàtic Artigues ens marca de «gastador» amb tota aquella ferramenta que els distingeix. L'altre dia, però, n'hi va haver un—caporal—que feia guàrdia al carrer de Fontanella, entre la travessia del carrer de Fluvià i l'enllaç de carreteres.

Vàrem esbrinar que estava desempenyant això que no hem entès mai i els militars en diuen «en comisió de servició».

Per il·lustració de tots podem dir que el vàrem veure «cuadrar» i va donar la «novedad» (o millor la «sin novedad» perquè no sabem que passés res anormal) quan es va presentar la nostra simpàtica i admirada Pilarín, que pel que es veu té una gerarquia en relació amb aquell caporal, com de reina o princesa que diguessim.

Per molts anys!

● Examen de zoologia:

— En què s'assembla «El Deber» amb el «Gallo»?

— En que són dos *fenòmenos*, descendeixen de

raça gitana i tenen molt *salero* (olè!). Ah!... i que ambdós són *divinos*.

— I en què es diferencien?

— En que l'un és Gallo i l'altre... *gallina*.

— *Aprobado!!!*

● De Figueres, que sabem projecten bones pel·lícules, i també de sonores, llegim: «L'agrupació Atenea, d'aquesta ciutat, ha acordat projectar, per la seva entitat, films selectes, per contrarrestar el mal gust que causen les pel·lícules comercials que ens serveixen les empreses.»

Es veu que els figuerencs no han vingut cap diu-menge aquí a Olot.

● La simpàtica «Lolita» encara es ressent d'aquella petita lesió que la fa caminar coixejant. Lamentem de veres el seu contratemps i li desitgem que es curi ben aviat. La sort que és Quaresma i no es pot ballar!

● La bufona Oliver i la seva amiga dels Tabacs estaven la mar d'interessades llegint el passatge més suggestiu d'un llibre, de cobertes de cretona, que tenien mig obert, tot passejant pel nostre Firal.

El nostre ull detectivesc volia esbrinar-ne el títol, però varem ésser sorpresos per una mirada de reüll, que ens va parar el sanglot. Volíem dir-li allò de «no me mires de reejo», etc., però és allò que diem, encara som tant joves i ens tornem vermells amb molta facilitat... Ens va semblar que era el «Romeo i Julieta», de Shakespeare.

● «Dinita», la simpatiquíssima morena que ens té tocats de l'ala, diu que celebraria moltíssim que nosaltres ens deixéssim córrer EL DESPERTADOR. Si sabéssim que això ha d'influir en ésser ben rebuda la nostra declaració, ni una paraula més: posaríem la broca a les dotze i plegaríem.

DE SOCIETAT

Dijous vinent, dia 19, és Sant Josep. Amb aquest motiu hem de felicitar als nombrosos amics nostres que porten aquest nom, bo i confiant que ens convidaran de fumar.

La llista que tenim és llarga: Cailis, Descalç, Fontfreda, Serra, Pujol, Argé, Coll, Gibert, Coca, Arau (absent) i molts altres que no esmentem perquè no disposem de lloc, i els preguem ens perdonin.

Deles damisel·les, en tenim una llista que també és interessant, i ens cal pregar-los-hi ens reservin uns quants bombons, perquè som un si és o no és llaminers. Ens referim, naturalment, a les simpàtiques Josefines Giralt, Soldevila, de Sant Roc, Batlle, i totes les altres *Pepes* que ara sentim no recordar.

També celebra el seu sant el nostre popular i castigador repartidor, En *Pepito* Martí (a) Xec.

A tots per molts anys, en companyia nostra.

● Caurà com una bomba.

Dintre poc podrem donar els noms d'un matrimoni en projecte, que serà un punt d'*admiració* per les nostres distingides llegidores.

La interessada ens ha demanat, per favor, no publicàssim encara els noms.

No podem negar-li; és tan bufona!

Ens han dit...

Que de la institució benèfica «La Caridad», el nom primitiu era «La Caritat».

Que hi va haver algú que ho va canviar pel títol castellà.

Que d'això en té la culpa la lluna.

Que si no fos la lluna podria ésser el *Sol*.

Que una petició de varis ciutadans perquè fos restablert el nom antic, va ésser tirada al cove.

Que ja hi haurà qui se n'ocuparà seriosament.

Que hi ha gent que no brillen pas tant com el nom que tenen.

Que varen veure com un d'aquests dies, en el cine «Ideal Park» hi descarregaven dos carros d'userda.

Que algun mal intencionat digué que l'Empressari l'havia adquirit per obsequiar a tots els seus fervorosos clients.

Que de tot això (com que no hi afegim res) ens en rentem les mans, igual com digué el noi Lloses a la reunió de «fuerzas vivas».

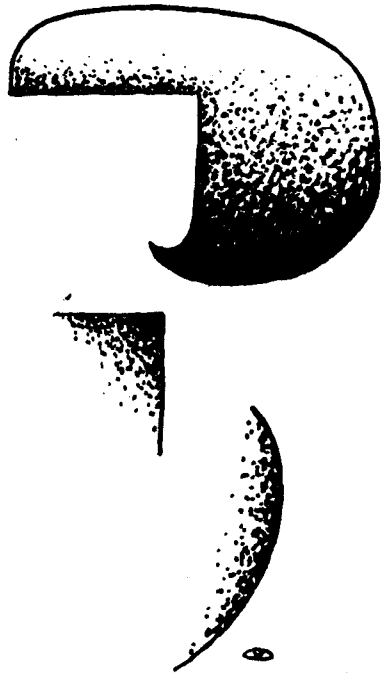
Que les faroles noves que posen al Passeig de Blay, faran... molt bonic.

Que hi ha ja qui ha fet un viatge a Barcelona, per encarregar el *tarot* per quan surti regidor. (?)

Que les *botines* seran de xarol.

Que es farà la *manicura*.

Que s'esforçarà a no dir cap reneç.

Les vel·leïtats del nostre dibuixant queden definitivament constatades en la visió d'aquesta bellesa de la nostra ciutat cotitzada a canvis sempre elevats amb tendència a millorar.

Pilar...! Simpàtica Pilar! Esperem que ens reservarà aquells somriures que tan li escauen i una miqueta d'estimació per a nosaltres—admiradors sinceríssims de la seva formosor

NOTICIARI FOX

A la Sala Vayreda hi ha activitat, encarnada en les persones del senyor Vèlez i el nostre amic Solè. Ara una exposició d'això, ara una de fotos, ara un pessebre, ara desfeu-lo, ara ve el més interessant: Una rifa entre els socis protectors de dues teles que seran igualment rifades del que les tindrà de donar.

No cal dir que alguns socis s'han posat d'acord per a portar un ciri a Sant Pancràs, perquè toqui al senyor Pascual de posar-les ell primer.

■ Aquella gent de «La Traïció» no es sap avenir d'uns hipotètics enemics que diuen tenen dintre els seus rengles, tan reduïts actualment, que és com si diguéssim les romanalles del que desitjarien ells, un partit de dretes,—però no hi ha més, ha quedat en quadre, amb l'estat major, sense els sorges, que s'han repartit entre els partits de les cases del davant.—La paradoxa està, però, que tant la independència de la pàtria com la mateixa religió, serà defensada indiscutiblement pels seus enemics, que no ho són ni de la pàtria ni de la religió, puix n'han donat més proves que ells mateixos, que ho fan servir d'escambell.

Si ens n'ocupem, és per a contrarrestar els seus escrits i les seves xerrameques, perquè fa riure, que siguin ells qui parlin així després del què han fet durant aquests últims anys.

Quin cinisme!

■ Sabem que la junta del Casal Català ha organitzat pel vinent dissabte, dia 21, una *fassolada* a obsequi dels joves que adornaren la sala pel passat Carnaval d'aquella societat.

El menú, esplèndidament confeccionat, anirà a càrrec del formidable *chiff* de cuina, en Jaume Nogués, el popular «*marchen*»

Ja no cal dir que hi haurà molta fressa, per tant, no hi farem falta.

Pels socis que els vulguin acompanyar, es despaxen tikets, al preu de 3'50 pessetes.

■ La reunió del Comitè Cambonista fou un fracàs com una casa grossa de pagès. Les notes dels periòdics diuen el contrari però a Olot tothom sap que eren dotze i hom comentava si el que hi faltava era el mestre o bé el Judes.

■ El comitè va rebre una carta dels monàrquics-jaumins-autonomistes i una altra dels monàrquics-catalanistes, dient que no volien saber res amb aquella gent de la Dictadura. Això està molt bé, si a última hora, no hi ha algun pacte més o menys inconfessable... que ja anuncien les males llengües.

■ El pessimisme «cundió» en el seno de la reunió de «fuerzas vivas» i tot seguit s'aixecà a parlar un pronoi amb tons melodramàtics dguent que ell no es feia responsable de les malifetes que podessin fer les esquerres.

No tingueu por, que per més que en facin el record l'han guanyat els pupinets i «sus secuaces»

Olot : Impremta de Pere Aubert : Nou de S. Antoni, 7